

тични сцени ни рисуватъ сложнитъ и най-различно прѣплетени обществени отношения—борбата на личността за повече свобода, повече щастие, нейния походъ противъ суровитъ условия на живота,—самитъ писатели и поети ще видятъ въ тази картина на нашия съврѣмененъ литературенъ животъ оцѣнката на тѣхнитъ собствени творения и способности, етапитъ на своята духовна (естетично-психологична) еволюция—израза на обективно научното признание на тѣхнитъ литературни достоинства и безпристрастното излагане на тѣхнитъ недостатъци.

Отъ такова обективно и строго научно изслѣждане на нашата съврѣменна литература послѣдната само ще спечели публиката ще привикне да цѣни творенията и заслугитъ на талантилитъ ни писатели, а послѣднитъ ще погледнатъ съ повече самоувѣреностъ на своето творчество и съ по-жива енергия и самокритика ще се отдаватъ на художествено наблюдяване и възсѣздаване дѣйствителния животъ или на по-искрено, художествено и деликатно изливане емоцитъ на своето експанзивно сърдце.

Г-нъ Ив. Радославовъ има видимото желание да напише единъ подобенъ трудъ. Ще успѣ ли той да осъществи сполучливо замисленото дѣло? Ще съумѣ ли да обхване всичко важно и цѣнно въ нашия литературенъ животъ прѣзъ послѣднитъ 60-70 години или съ други думи—отъ Ботева и Вазова насамъ? Това ще зависи отъ много условия:

1) Отъ степента на неговата едрудиция въ тая областъ; 2) отъ изтънчеността на неговия естетиченъ вкусъ, т. с. отъ поетичната възприемчивостъ на неговия натурель; 3) отъ аналитичната и индуктивна способности на неговия умъ, сигурността на неговия критически даръ; 4) отъ ясността, точността, изтънчената гѣвкавостъ на неговия слогъ и 5) отъ богатството, правилността и чистотата на неговия езикъ. Нека се надѣемъ, че той ще ни даде, ако не нѣщо безукоризнено, поне единъ добросъвѣстно и вѣщо изпълненъ трудъ, който ще отреди на всѣки отъ нашитъ живи писатели и поети оново мѣсто въ общата картина на нашата съврѣменна литература, което—му се пада споредъ степента на поетичния даръ и културно-общественото и естетично значение на тѣхнитъ произведения.

Рано е да се прѣдрича сполука или неуспѣхъ на това толкова благодарно и важно научно-литературно начинание. Ще се спра съ нѣколко думи само върху една точка отъ схемата на г. Радославовъ, съ която—не мога да се съглася: Тод. Траяновъ далечъ нѣма—споредъ безприситрастната критика и у насъ и лично споредъ мене—онова първостепенно значение, като поетъ, което му приписва г. Из. Радославовъ. Ако